

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТИ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пълти); за 6 месеца 80 лева (платими на един пълт); за 3 месеца 50 лева (сщцо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ржкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синод. Обявления, само предплати, се печатат на последните страници. Плата се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за по-пис и за всъка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрезъ агенциите последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. † Видински Неофитъ. — Епископътъ — църковенъ и народенъ стражъ.
2. † Софийски Стефанъ. — Климентъ Митрополитъ Търновски.
3. † Стобийски Еп. Кирилъ. — Речь следъ хиротонията.
4. Стобийски Епископъ Кирилъ
5. Цененъ приносъ въ българската духовна лѣтопись. —
6. Официаленъ отдѣлъ.
7. Бележки и отзиви.
8. Книги.
9. Църковна и обществена лѣтопись: I У нас; II Въ чужбина.
10. Обявления.

† Видински Неофитъ.

Епископътъ — църковенъ и народенъ стражъ.¹⁾

Ваше Преосвещенство! Днесъ, чрезъ молитвено ржковъзлагане на свещенния съборъ, ти получи согубата божествена благодатъ и биде причисленъ къмъ висшата църковна иерархия. По тоя случай мене се пада честта отъ името на Св. Синодъ и свещенния съборъ пръвъ да ти честитая и поздравя съ високото архиерейско достоинство, и да ти засвидетелствавамъ неизменно о Господѣ братска обичъ.

И другъ пѣтъ, отъ сжщото туй мѣсто, пакъ по случай на епископска хиротония, изпълнихъ дълга си и изрекохъ думи, нѣкои отъ които ще повтора и сега. Защото и твоята велика Петдесятиница днесъ, създавайки ни единъ усърденъ висшъ служителъ на Църквата, преизпълня душата ни съ утеха и радость.

Радваме се и подчертаваме факта, че Господъ на силитѣ благоприсилително подготви, избере, произведе и облича въ благодатни достѣпки на безбязнитѣ предумотрително лица за апостолски приемници и ги поставя за висши служители и вѣрни стражи на Църквата Си.

По сжщата тоя начинъ, драгий ми епископе, и за сжщата целъ си призванъ и ти отсега. Со-

лидно просвѣтенъ и подготвенъ, преминалъ стажъ на дълголѣтна и беззаветно вѣрна служба по културно просвѣтното и духовно-административното ведомство на Църквата, Св. Синодъ можа да изпита твоята пламенна вѣра и беззаветна вѣрностъ къмъ нейната божествена мисия. Твоитѣ умствени и нравствени сили сж преценени по достойнство. И тая преценка дава основанието да ти се възложи тежкия кръстъ на високо и отговорно епископско служение.

Ограничавайки за сега това твое служение въ близкото и непосредствено сътрудничество въ дѣлата на върховната църковна управа, ти безспорно ще придобиешъ още по-голяма подготовка и още по-дълбока мждростъ за умело ржководене на словесното Христово паство, което, по волята Божия, единъ день ще ти бжде повѣрено. За тебе е голѣмо щастие, че ти се дава възможность да придобиешъ по тоя начинъ такава особена подготовка. Защото и велики отци на Църквата сж казвали: да ржководишъ разумнитѣ сжщества въ духовния животъ е „наука на наукитѣ и изкуство на изкуствата“. Да създавашъ отъ разумнитѣ и своеволни човѣци света църква Божия азъ сегашната враждебность къмъ нея е трудно и мъчно дѣло, свързано съ много усилия, скърби и дори съ жертви...

За църковнитѣ пастири е твърде утешително да си споминатъ думитѣ на Христа Господа и Спасителя: *На тоя камѣкъ ще съгради Църквата Си и портитъ доови нѣма да и наддѣлѣтъ* (Мат. 16:18). Той извърши това, но уви, чрезъ колко мъки и страдания! Близко участие въ това дѣло вземаха Неговитѣ избрани ученици и апостоли. Въоржжени съ всеобедната сила на божествената благодатъ, тѣ пребродиха цѣлия свѣтъ, проповѣдваха Христовото учение, основаваха църкви Божии, насаждаха вѣра и благочестие и поставяха по всички градове презвитери (Тит. 1:5). Мюзина отъ апостолитѣ при насаждане на вѣрата и устройството на Църквата сж бивали подлагани на страшни мъки и страдания, а нѣкои мъченически сложили живота си за вѣрата...

Това е една историческа истина. Друга истина е: законитѣ приемници на апостолитѣ въ това велико и спасително дѣло сж епископатъ. И тѣхъ Духъ Святый поставя да ржководятъ Църквата на Господа Бога, която Той Си придоби съ Своята кръвъ (Деян. 20:28). Тѣмъ се възлага трудната задача — да просвѣщаватъ и бранятъ Христовото до-

¹⁾ Речь отъ Н. В. П. Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ съв. Видинския митрополитъ г. Неофитъ, произнесеная при хиротонията въ епископски чинъ секретаря на Св. Синодъ Архимандрита Кирила въ храмъ-памятникъ „Св. Александръ Невски“, на 12. VII. 1936 г.

стояние, което живее в тая долина на сълзи и страдания, каквато е земята, обкръжена от всевъзможни съблазни и изкушения. Призвани на това велико дѣло, апостолските приемници дават клетвено обещание да го изпълнят. И за да останат вѣрни на клетвата си, тѣ трѣбва съ готовност да гърятъ обиди и оскърбления, мъки и страдания, па да бждатъ готови и за саможертва при защита на вѣрата и Църквата.

Великиятъ апостолъ на единичитѣ казва, че той при извършване на своята апостолска мисия билъ подлаган на постоянни мъки и страдания и, че *всяка день умирахъ*. . . придобивайки нови чеда на църквата (1 Кор. 15 :31). Пакъ той на друго мѣсто казва, че въ лицето на апостолигѣ на вѣрата се изпълнило писаното: заради тебе вседень ни умъртвявахъ, смѣтатъ ни *като овци за клане* (Римл. 8:36). Като водачи на Църквата и борци за вѣрата и Царството Божие на земята, апостолските приемници-епископигѣ трѣбва да сж готови за тая участь.

Пресвещеный Епископе! Срещу Църквата Божия, изобщо, и срещу вѣрата и църквата — вѣковнитѣ устои на нашия народъ, въ частности, сега работятъ, скрито и открито, не само обезвѣрени родоотстъпници и сектанти. Не, срещу вѣрата и родната ни св. Църква въ последнитѣ години се е възбудилъ съ всичката си сила духътъ на зло и злота. Съ своитѣ безбройни и отровни липала той застъпва всички кжтве и всички линии на народния ни животъ: съ съблазни и примаки се вѣвира въ душитѣ на младежтѣ; тласна възрастнитѣ къмъ морална поквара и беззаконие; привлича слаболунитѣ въ вихъра на страститѣ и грѣха; взема по тоя начинъ скжпи жертви и отъ най-добритѣ семейства; създава фаланги отъ фанатични богоборци и ги застава въ вѣнцитѣ неговата демонична задача; да покваратъ, да разлагатъ морално и национално, да създаватъ размирици, да сквернятъ църквата, да раздрусватъ държавата и да подравятъ основитѣ на народната самобитност. Срещу тая сила на злото нѣкога светитѣ апостоли алзхоа въ борба и противопоставиха силата на *вѣрата и благодатта*. И ап. Павелъ свидетелствува, че *тѣ сж одержали преголната победа чрезъ Оногова, Който ги възлюбихъ*. (Рим. 8:38).

Причисленъ въ сонма на апостолските приемници отъ днесъ и ти си задълженъ да вземешъ участие въ борбата съ враждебнитѣ къмъ Църквата и народа ни сили. Вѣрно е, че тя е съградена върху камъкъ и че *портитѣ адови нѣма да ѝ наддѣлвятъ*. Следователно ние можемъ да бждемъ спокойни за сждбата на Църквата Божия. Преизпълнена съ сили и благодатъ, мощна и спасаваща; тя ще пребже до свършека на свѣта. Но, ние не можемъ да бждемъ спокойни за сждбата на народа нѣ; не можемъ да бждемъ спокойни за утрешната негова свобода и цѣлокупностъ, защото въ скжчностъ всичко е насочено срещу него. Поради това сме задължени, заедно съ родолюбивитѣ синове на Родината, да работимъ и да се боримъ срещу тия явни и тайни погромници, и ако не можемъ да ги обезличимъ, защото Провидението ги допушта като изпитание, то поне да ги обезвредимъ. Българскитѣ народъ само чрезъ вѣрата и Църквата можа да преодолѣе всички изпитни и злополуки, които не еднѣжъ сж заприщавали неговия исторически жизненъ пжтъ. Чрезъ тая обединяваща го сила той можа да отблѣсне правенитѣ върху неговото битие покुшения и да опази своя народо-

стенъ ликъ. Вѣрата и Църквата сж били, и сега си оставатъ, *благодатенъ изворъ* за моралната и национална мощъ на българския народъ.

Върху тоя изворъ и сега сж насочени стрелитѣ на организираното безвѣрие и родоотстъпничество. Целейго да разрушатъ държавата, свободата и цѣлокупността народни, тѣ атакуватъ преди всичко *вѣковната сила*, която ги е създавала и пазила. — атакуватъ вѣрата и Църквата. Тѣ добре знаятъ, че шомъ се разнебити извора на тая сила, народътъ лесно можа да бжде тласнатъ по наклонната плоскостъ — лесно можа да трѣгне отъ развала къмъ провала. Явно е, следователно, че не сждбата на Църквата, а сждбата на народа и държавата ще бждатъ поразени, свободата и цѣлокупността народни ще бждатъ унищожени. Библейската мждростъ преди вѣкове съ двойна линия е подцѣтрала истината, че *вѣрата и нравствеността издигатъ народитѣ, създаватъ имъ дълговѣчностъ, а безвѣрието и моралната поквара ги водятъ къмъ упадѣкъ и погубелъ*.

Ето защо ти, драгий ми епископе, взелъ жребия на апостолски приемникъ, въоръженъ съ високитѣ благодатни доспѣхи, бодро заступи на църковно-народна стража. Съ орловъ погледъ, внимавайки за правилния р-звой на нравствено-религиозния животъ въ нашето общество. Съ авторитета на високися си архиерейски санъ помагай да се засили вѣрата и да укрѣпи връзката на народа ни съ Господа на силитѣ и могжеството. Съ слото си, съ перото си и съ живота си ободравяй работничитѣ на църковно-просвѣтното поприще; съ мждростъ и кротостъ имъ давай примѣръ за това. Самъ помни и на другитѣ припомнювай, че *силата*, съ която народътъ ни преодолѣ изпитнитѣ и злополукитѣ презъ най-мрачната епоха въ своя исторически животъ, е била вѣрата. И че, следователно, трѣбва да се правятъ всички усилия, да се даватъ всички възможни жертви, но тая мжща сила да се опази въ душата на българина, въ душата на българското племе. Числено нашиятъ народъ е малоброенъ; но и той иска да пребже дълговѣчно, а най-добрата гаранция за дълговѣчността на малкитѣ народи е тѣхната висока духовна просвѣта, тѣхната висока религиозно-нравствена култура.

Ти даде клетва предъ Бога и Църквата и пое задължения, свързани съ високися епископски санъ. За да ги изпълнишъ успѣшно, съобразявай се съ свѣта на великия апостолъ: *бесприбно възгървай въ душата си благодатния даръ, който ти получи чрезъ ръководящата на свещениа съборъ*. Внимавай и усърдно се грижи за собственото си нравствено усвършенствуване, за да придобиешъ още въ по-висока степенъ авторитетъ на апостолски приемникъ, на църковно-народненъ архипастиръ и на висшъ духовенъ стражъ. Старай се чрезъ словото и живота си да се проявишъ като блага и тиха свѣтина *предъ човѣцитѣ, та да видятъ твойтѣ добри дѣла и да прославятъ нашия небесенъ Отецъ* (Мат. 5:16).

Драгий ми епископе и събрате! Въ заключение на тия напжтствени думи вземи и сложи тво вѣнецъ-корона на главата си. Това е белегъ на архиерейско достоинство. Но помни, че това можа да бжде свещена украса на епископа, ако той усърдно изпълнява клетвено приетитѣ си задължения къмъ Бога и Църквата. Въ противенъ случай скжлоупнитѣ негови камъни на короната ще проявятъ сила

на остри шипове, които ще поразят не само главата, но и душата.

Приеми и тоя жезълъ. Считай, че го приемашъ отъ ръката на Господа Пастиреначалника, Който днесъ чрезъ Църквата Си те облече въ архирейска правда и властъ. Подпирай се о него всъкога, когато съществуваешъ и се молишъ за благо-датно осветяване и духовно възрастване на Божието достойние. Властно и бодро стой на поста, на който Църквата те поставя; достойно провеждай срѣдъ обществото и самъ усърдно изпълнявай съборната воля на Църквата, изразена въ решени-ята на върховната църковна властъ. Неотстъпжно спазвай всички църковни канони и наредби и всички осветени обичаи и традиции. Докрай остана вѣренъ на клетвата си, дадена предъ престола Божий; остана беззаветно и всеотдайно преданъ на Божествения Пастиреначалникъ. Комуто нека бже слава, честь и поклонение, сега и вѣвѣки вѣковъ. Аминъ.

† **Софийски Стефанъ**

Климентъ Митрополитъ Търновски.

На 10 юлий, старъ стилъ, 1901 г., почина именитиятъ иерархъ на Велико-Търновската катедра Митрополитъ Климентъ, достойниятъ наследникъ на Патриарха Евтимия и Иларiona Макрирополски. Изминаха 35 години отъ като престана да тупти сърцето, което носѣше въ своето дихание заветитъ и идеалитъ на България и голѣмата мечта за все-славянска взаимностъ.

Забравенъ ли е той?

Би било едно покушение, ако има български интеллигентни синове, които да сж забравили човѣка, комуто народъ, църква и държава дължатъ дълбока признателностъ и неизмѣнна почитъ. Авторътъ на „Нещастна фамилия“ и „Иванку, убиецътъ на Асѣня“, основателътъ на книжовното дружество въ Браила, което по-късно роди въ София Академията на наукитъ, голѣмиятъ художникъ на българската речъ и великиятъ мейсторъ на българското кратноречие, пламениниятъ родолюбецъ и вѣрниятъ и благодаренъ българинъ къмъ можшата и благородно благочестива освободителка Русия, искрениятъ славянинъ, изповѣдникъ и спужителъ на максимата: „въ сговора е силата на славянитъ“, уредникътъ на българския Червенъ Кръстъ и първиятъ неговъ председателъ, непокланитъ стълбъ на българското православно съзнание, дълговиятъ църковникъ, държавникъ, общественикъ и литераторъ Търновскій Митрополитъ Климентъ Дрουμεвъ не може никогда да бже забравенъ. Той живѣе и ще живѣе съ историята на своя народъ, защото бѣше и си оставя най-красивата, възвишена, родолюбива еманация на тая история отъ епохата на възраждането.

Тия нѣколко редове, които посвещаваме нему, далече нѣматъ за целъ да припомнятъ или да обрисуватъ неговия свѣтълъ образъ. Тѣ искатъ едно: въ настоящето буреносно време — покруса на вѣра и моралъ, на правда и човѣщина, на знание и наука, всѣки добъръ български синъ да приобщи любовта си къмъ родината, славянството и човѣка чрезъ заветитъ на неговото идеално служение. У Митрополита Климента младитъ се намѣрятъ красивия и строителенъ лирически походъ

къмъ Пърнасъ, къмъ огъня на сърдцето, който трѣбва да направя България културна, велика и благоденствующа. Старитъ живѣитъ се въ неговата отзивчива душа, ще утвърдятъ своята мисълъ и воля къмъ свещеното минало, въ което, възъ устоитъ на двата принципи: православие и славяностъ, изгрѣ свободата и възхода на България. Църковнитѣ ще видятъ неговата разнобразна, широка, всестранна и всеотдайна апостолска работа, живиятъ моделъ на истинския църковенъ и народенъ пастиръ. Книжовнитѣ, литераторитъ и академитѣ, дошли при Климента, ще се доближатъ до извора на неговото гениално вдъхновение, а учениитъ ще придобиятъ изъ богатството на опита му умението, какъ да популяризиратъ истинита на науката за общо народно добруване, а общественицитъ и държавнициитъ ще се научатъ, какъ може да се служи полезно, предано и самоотвержено Богу и народу.

Василь Дрουμεвъ, като писателъ и поетъ, безспорно, е въ редицата на избраницитъ и колкото повече времето го отделява отъ насъ, толкова повече таланта му става внушителенъ, мнлъ и величественъ, облъханъ съ ореола на безсмъртната класика и безкористния патриотизъмъ.

Нека не се забравя, че той анесе въ съкровишницата на новата българска писменостъ ценности, които надхвърлятъ времето и ставатъ аръстници на възможната въ живота на земния свѣтъ дългожѣвностъ.

Василь Дрουμεвъ, като патриотъ и революционеръ, пленява всѣкого, който познава неговата близостъ съ Раковски и неугасващия му жаръ за благоуханна жертва предъ великолепния блѣнъ на свободата и истината.

Екархията е вече извоювана и оформена за вѣрски национални постижения. Кандидатътъ на Киевската Духовна Академия, книжовникътъ, поетътъ и патриотътъ Василь Дрουμεвъ на 16 юний 1873 година встъпва въ монашеското духовно звание и бива ржкоположенъ за иеродияконъ, съ име Климентъ, а на 24 сщция месецъ юний бива ржкоположенъ за иеромонахъ, а на 18 юлий сщщата 1873 година повишенъ въ чинъ архимандритъ, комуто, поради голѣмитъ му дарования се пада и тежкия жребий малко по-късно, на 21. IV. 1874 год. да бже възведенъ въ епископски санъ съ титлата Браници, отъ което положение на 12 юний 1884 година застава на чело, като канонически Митрополитъ на Велико-Търновската катедра. Отъ тогава до смъртта си, 10 юлий 1901 година, Митрополитъ Климентъ е въ стихията на държавно и църковно строителство, всѣкога и всѣжде прѣтъ, безкористенъ, откровенъ, смѣлъ и всецѣло отдаденъ на народа си, въ предана служба на неговитъ духовно-нравствени и социално политически нужди. Затова ние го виждаме при ревността му къмъ църквата да носи и тежкото бreme и на държавникъ, да възглавява правителството, да представлява предъ чуждия свѣтъ България и да отстаива нейнитъ права и сждбини...

Митрополитъ Климентъ е първиятъ инициаторъ за умственото и морално подигане на българския клиръ, считайки последния за върше важенъ факторъ въ градежа и възхода на току-ще освободената българска държава. Петро-Павловската семинария е негово дѣло. Отъ това чаровно духовно гнѣздо излъзоха достойни работници въ буренясалата народна нива, нѣкои достигнаха до върховетъ

на професорското звание и до членството въ Академията на наукитѣ, както и до кормилото на държавното управление. Просвѣтителния умъ, художествената мисль и ораторския талантъ, благиятъ и достигнень характеръ, широтата и добротата на издигнатата и отзывчива душа, съ каквото дарования бѣше богато надаренъ нѣкогашия Василь Друмевъ, правѣха Митрополита Климента изключителна личностъ, явила се на време да чертае пѣтищата къмъ синоритѣ и висинитѣ на вѣра и наука, родолюбие и човѣщина.

Гонението и затворътъ, които му бѣха сервирани като отплата за неуморната му апостолска и обществена служба, само увеличаватъ сиянието на ореола, който покрива сложния и дългъ пѣтъ на неговата саможертва предъ олтаря на Църква и Отечество. Какво величие излъчва многострадалниятъ му ликъ! Той тагува и плаче за народа си, станалъ плячка на развилѣли тъмни сили и нестихващи партизански страсти, безъ да прови гнѣвнень попотъ и ядовитъ протестъ... Нѣщо повече, Митрополитъ Климентъ прощава... И когато събитията отново го повикаха да играе още по-важна роль, той не помисли за отмъщение, отиде до тамъ, че съ любовта си покри децата на най-големия си врагъ и стана гаранцията и връзката да се възстановятъ нормалнитѣ и братски отношения между освободители и освобождени...

Тоя гениаленъ български синъ преди 35 години склопи очи и се пресели въ вѣчността. Неговата смъртъ е голъма загуба предъ всичко за старопредностното историческо Търново, за цѣлата ни Църква и за общото дѣло на всебългарскитѣ идеали. Неговиятъ духъ, обаче, витае надъ българското небе. Нека се заслушамъ"въ зова му и продължимъ дѣлото на заветитѣ"му, защото въ тѣхъ е тайната сила, която може"да разведри сивата действителностъ на неспокойното време,"[въ което живѣемъ. България има влиюща нужда отъ безкористни, просвѣтени и неустрашими дейци, като голѣмия апостолъ на православие и славянство — именития и бележитъ Търновски Митрополитъ Климентъ. И когато, по случай годишнината отъ блажената му кончина, ще кажемъ "Богъ да го прости и вѣчна му память", нека наведемъ признателно челата си предъ свѣтлия му образъ и да воплотимъ въ живота и служението си любовта му къмъ Бога и народа, къмъ Църквата и Отечеството. Това ще бѣде най-добрия даръ на благодарностъ, каквато българскитѣ народъ на чело съ клира на Св. му Църква дължи на смиреня въ животъ и великъ въ дѣла Търновски Иерархъ Климентъ Друмевъ.

Настоящото може да бѣде само тогава добро и съвършено, когато миналото му служи за огледало и като авторитетенъ указателъ му сочи опититѣ и умениято си, за да се отбѣгватъ и не повтарятъ историческитѣ грѣшки.

Въ хоризонта на българската история, на българското бѣдеше Митрополитъ Климентъ е доказана свѣтла и неизмѣнна пѣтеводна звезда и за клиръ и за народъ...

**Отци, разпространявайте
Църковенъ вестникъ!**

† Стобийски Еп. Кирилъ.

Речь

следъ хиротонията.

Ваше Високопреосвещенство,

Ваши Високипреосвещенства, Ваши Преосвещенства, Богомждри учители и строители на Божията Църква, която Христосъ Господъ "стяжа кровлю Своєю", христололюбивы наставници въ словото и въ тайната на спасението!

Съ страхъ Господень днесъ пристъпихъ прага на този свещенъ Божи домъ, съ *бодобоязнь* преклонихъ сърдце, глава и колѣна, за да приема чрезъ Вашето рѣководенъ благодатъта на Всесъвършителя Духа Святого за високото епископско служение. И какъ да не се убоя предъ Божия Духъ, който излива Своя даръ върху менъ за вѣрна и свещена служба на Христа Бога и на Църквата Му? Избрани и изпитани съсѣди на Божията благодатъ, бележити богоносци и изрядни подвижници сж се изпълвали съ страхъ и трепетъ, когато Св. Духъ ги е призовавалъ, за да вмѣстятъ нови Негови дарове. А тукъ предъ Божия Св. Духъ застаналъ азъ, слабиятъ и немощенъ Неговъ служителъ и "страхъ велии нападе на мя". Предъ Духа Божий се прекланя всѣко колѣно, предъ Неговото действие замлъква всѣка човѣшка мждростъ, предъ дароветъ Му занѣмва въ благоговѣнъ възторгъ всѣко човѣшко сърдце, а предъ диханieto Му кой съ устои безъ боязнь и кой не би падналъ нищъ съкрушенъ отъ великата милость на Божиеото присъжитвие? Това сж рѣдки и благословени минути за всѣки смиренъ рабъ Господень. А ето, върху менъ, немощия, слезе Божията милость и приехъ дара на Св. Духъ да бѣда епископъ въ Христовата Църква. Божиеото неизповѣдно снзхождение"ме посети и получи чихъ благодатно епископско послание да слуша на Словото, на св. Агнецъ Божий, да бѣда вестителъ на Господскитѣ страдания, послушенъ дѣлатель въ виноградъ Господень, Христовъ воинъ, който е поставенъ на църковна стража да воюва срещу поднебеснитѣ сили на злата, за да угоди на Началника на църковното воинство (II Тим. 2.4)

Страхъ и боязнь, умиление и безкрайна благодарностъ ме обѣзха.

Страхъ и боязнь, заради моята слабостъ и немощъ, умиление и благодарностъ, заради неизречената Божия милость и благоволение.

Какъ да не ме споходи боязнь, когато въ душата ми непрестанно звучатъ съ сила и съ ясностъ свещенитѣ слова на св. Апостолъ на благодатъта, на избрания Павелъ, къмъ неговитѣ вѣрни ученици и съработници. Тимотея и Тита, гдето е посочено възвишеното достоинство, и страшната отговорностъ на епископитѣ въ Христовата църква?

Какъ да не ме изпълни страхъ предъ дивнитѣ образци на достойно епископско служение, които красятъ св. Църква отъ днитѣ на нейното раждане до сега?

Нима може вѣрното сърдце на Божия служителъ да спре смущението си предъ мждритѣ и богопросвѣтени отечески слова на Ваше Високопреосвещенство, съ които ми разкривате висотата на новото мое благодатно служение и ми сочите трудноститѣ на пѣтя, които отъ днесъ поемамъ?

Но великиятъ въ свѣтитѣ Си и чуденъ въ

дѣлата Си Господь и Спасителъ милостиво вдига отъ менъ духа на боязнь и ми дава духа на сила (II Тим. 1.7).

Презъ голѣмото смущение на тѣзи благословени минути, азъ чухамъ кроткия гласъ на благия Господь и Пастиреначалникъ: „Довлѣтъ ти благодарятъ Моя, сила бо Моя въ немощи совершается“ (II Кор. 12.9). Този гласъ вдига смущението, което е лѣгнало върху менъ, вдъхва ми бодростъ и упование, защото ми носи утехата, че Божията сила ще възмогне и възпѣлни човѣшкото несвършенство и слабостъ.

Где другаде бихъ могълъ да потърся сили за това трудно служение, ако не въ Господа? Извънъ Него всичко е немощно и негодно да сътвори благо; безъ Него всичко е неустойчиво и се тресе. Свѣтътъ е безсилень, земята е безпомощна, човѣкътъ безъ опори — трѣстикъ, която благопротивни вѣтрове разлюхватъ безъ смисль, безъ разумъ. Най-голѣмата сила, която синоветъ на този вѣкъ сж могли да постигнатъ и която е била погрѣшана на земята съ шумни възторзи, се е провалаа, заедно съ всички свѣтли очаквания, безславно и безвъзвратно. Защото извънъ Бога нѣма сила, а привидения на сила, които преминаватъ и оставятъ следъ себе си само мжката и безотрадната на слабостъта.

Силнитъ на този вѣкъ винаги сж били по-сравнени, защото тѣ не сж познали истинския животъ въ Бога, който е сила и крепостъ, пълнота на миръ, радостъ и щастие.

Затова Богъ избра слабитъ, немощнитъ и безславнитъ, за да обнови и спаси свѣтъ не чрезъ безплатно човѣшко усилие, а чрезъ Своята сила.

Они, които победи свѣтъ чрезъ слабитъ и немощитъ, Господь на силитъ, дава на всички, които Той проважда въ Своя винограду, утехата и сигурността, че ще имъ бжде закрилникъ и ще ги осени съ благодатна сила.

Затова азъ все по-ясно чухамъ гласа Му: „Довлѣтъ ти благодарятъ Моя, сила бо Моя въ немощи совершается“ и ведра радостъ, бодростъ и упование о Господѣ нахлуватъ въ душата ми. Тѣй утешень и духовно възражданъ отъ моя Господь и Спасителъ стѣпвамъ на новия пѣтъ.

Ваши Високипреосвещенства, наистина е груденъ този пѣтъ, особено въ такова ожесточено време, като днешното. Но той е радостень защото води къмъ Господа, който ще препояса чреслата ми и ще укрепи нозетъ ми. По този пѣтъ сж вървѣли толкова блѣстящи приемници на св. Апостоли, които увѣчиха св. Църква съ своитъ подвизи, страдания, кръвъ, съ своята прослава въ Христа Исуса и съ победата на вѣрата. Тежко, но и радостно е да се върви по тѣхнитъ свешени стѣпки, и блажени сж ония, които могатъ да изпитатъ сладостъта, да се възхитятъ отъ благоуханитъ имъ дѣла на вѣра и на благочестие, да се възхитятъ отъ такива духовни глѣбини, отъ гдето идватъ поривитъ на всѣка готовность за дѣло и за жертва, въ името на Господа нашего Исуса Христа.

Неизброими сж трудноститъ на епископското служение, защото мнозина изгубиха погледъ за Божието величие, осуетиха се въ помисленята си, ожесточиха сърцата си, отпаднаха отъ волята на небесния Отецъ, дори нѣкои неразумно възстанаха срещу Бога и Неговото име, срещу Христа и Неговата Църква. Не сж малцина и онѣзи, които не разбиратъ духовната сила на св. Църква и се преправятъ о нея.

Но тѣзи трудности сж съпроводени съ радостъ и духовно щастие за всички, които обичатъ Господа и дѣлото Му. Какво по възвишено благо и по-голѣмо щастие отъ това, да се служи на Великия и Незисповѣдимия, на Господа Исуса Христа, за Словото на истината и на спасението?

На Господа и азъ, немощнитъ, съмъ служитель съ любовъ и съ радостъ, отъ првѣтитъ дни на моя съзнателень животъ, презъ всичкото време на моето църковно служение, до сега. Малкитъ ми и незначителни трудове не сж ми бивали тежко бreme, а награда отъ Бога, защото сж ми носили духовно щастие, каквото земята не познава. Ще се трудя да умножа щастито си въ Господа чрезъ по-голѣмо усърдие на Божията нива. Българската духовна нива зрѣе за жътва. Подъ животворнитъ лъчи на Божията благодатъ, златни класове сж отекнали отъ плодъ, който ще прослави Господа. Народната душа не е пуста; напротивъ — тя тепърва ще разкрие своето богато наследство съ едно славно духовно минало. Дано и моитъ трудове бждатъ полезни за духовното узрѣване на вѣрния нашъ народъ, за укрепване на свещеното и сжко достойние, което той носи въ душата си.

Ще се трудя да бжда вѣрненъ слуга на Господа въ Неговата Църква, да пазя Божия народъ отъ противника, който всѣкакъ търси да посе плѣвели срѣдъ чистото жито, да се промѣне срѣдъ вѣрното стадо, за да разхити слабитъ. Ще полагамъ всѣко старание за успѣха и прославата на нашата родна Църква, защото Богъ ме е помилвалъ и съ тази голѣма честь, да бжда Неговъ служитель въ Църката на св. Царь Бориса, на св. св. равноапостолни Кирила и Методия, на св. Климента Охридски, на чудотвияпустиножителъ и Божий угодникъ св. Ивана Рилски и на много родни свети и богоугодници.

Съ голѣмо съзнание за обещанията, които дадохъ предъ Бога и предъ Васъ, крепки стѣпбове на Родната Църква, ще върша съ повинование дълга си, както повеляватъ свешенитъ закони, законитъ на Църката, наредбитъ на св. Синодъ и както задължава съвѣстъта ми положената архиепископска клетва.

Ваши Високипреосвещенства,

Отъ ранно детство съмъ при нозетъ на Господа Исуса въ Божия домъ, гдето Църката ме заведе. Тукъ получихъ првото духовно звание и разбрахъ възвишената красота и достоинство на духовното служение. А когато достатъчно възрастнахъ и се укрепихъ, Божията милостъ ме повика на църковна служба. Отъ това време до сега винаги съмъ се намиралъ подъ Вашитъ неостяпни грижи и ржководство. На вашитъ отечески наставления, на вашитъ примѣри и любовъ, азъ дължа всичко, съ което бихъ могълъ да се представя предъ Господа като Неговъ служитель. Вие ме научихте какъ трѣба да се служи на Господа и на Неговата Църква вѣрно и предано. И азъ безмѣрно Ви благодаря. Ваше Високипреосвещенство, и сега ми напомните да бжда. Бдете и Вие надъ менъ, най-малкиятъ братъ, както сте бѣли, когато бѣхъ духовно младъ и неукъ, както сте ме пазили вчера и днесъ. Защото, когато мислимъ, че стоимъ, ето че сме паднали. Но съ Вашата подкрепа и съдействие, ще бжда извънъ опасностъ, за да принесе и азъ нѣкой богоприятень плодъ на Родната ни Църква, а чрезъ нея и нашия възлюбень народъ.

А Божият даръ, който е въ мене, чрезъ Вашето ржковъзлагане, ще разпалямъ, за да не заслужа осъждането, че всеу съмъ се трудилъ. Ще го пазя и ще го разпалямъ съ благодарностъ къмъ Бога, за да не обезсилвамъ, споредъ човѣшкия съдъ, кръста и страданиято на Господа Моего, да не обезславямъ предъ човѣцитѣ всесветото име на Бога, Който „ни спаси и повика къмъ свето звание, но зарадъ нашитѣ дѣла, а по свое благоволение и благодатъ, дадена намъ въ Христа Иисуса предъ вѣчни времена“ (II Тимъ 1.9).

Съ молитва и вѣрностъ, съ любовь и преданостъ, ще търся да се усилвамъ въ благодатъта, която ми е дадена отъ Христа Иисуса (II Тим. 2.1) чрезъ Ваши Високипреосвещенства, за да бъде служенето ми не за човѣшка суетностъ, а за прослава на Отца и Сина и Светаго Духа. Аминъ.

† Стобийски Епископъ Кирилъ

На 12 юлий т. г., въ деня на светитѣ първоверховни апостоли Петъръ и Павелъ, бѣ ржкоположенъ въ епископски чинъ и причисленъ къмъ българския епископатъ единъ младъ, способенъ, възпитанъ, културенъ и пълненъ съ сила и неслабваща енергия архиерей — новиятъ Стобийски Кирилъ. Въ днешно време, когато

моралнитѣ устои на обществото сѣ разклатени или сѣ застрашени отъ разклаждане и опощаване, има нужда отъ таква дейна, самоотвержени архиерей като новоржкоположени Стобийски Епископъ, който ще бъде единъ отъ якиѣ стълбове на нашата родна Църква.

Епископъ Кирилъ е роденъ въ гр. София презъ 1899 година. Свѣтското му име е Константинъ Марковъ,

Възършилъ е съ отличие курса на Софийската духовна семинария. За да служи съ жаръ и всеотдайно на св. Църква, той приема монашеско звание, следъ което завършва усѣбно Черновицкия богословски факултетъ съ учена степенъ докторъ на богословие. Специализиралъ е по философия и теология въ Берлинъ и въ други европейски градове.

Въръща се въ България съ една завидна начетеностъ и култура, Върховното управление на родната ни Църква достойно оценява способноститѣ на младия клирикъ и последователно го издига по иерархическата стълбачица на църковната администрация: секретаръ на Св. Рилска обителъ, учителъ-възпитателъ въ Софийската духовна семинария, протосингелъ на Св. Софийския Митрополия, началникъ на Културно-просвѣтното отдѣление при Св. Синодъ, а сега секретаръ на Св. Синодъ. Навсѣгжде Преосвещениятъ Кирилъ е оставялъ трайни, положителни следи отъ своята неизчерпаема енергия, голѣми организаторски способности и най-благии обноси къмъ своитѣ подчинени.

Епископъ Кирилъ съ сжщата енергия работи въ книжовното и обществено поле. Въ много отъ нашитѣ църковни, пъкъ и свѣтски вестници и списания той е печатилъ до сега множество статии, богати по съдържание и съ завидна дълбочина на мислитѣ по засегнатитѣ въпроси. Написалъ и издалъ е сжщо редица богословски и философски книги. Въ общественя животъ той е цененъ и всѣкога желанъ сътрудникъ и ржководителъ на разнитѣ обществени организации. Председателъ е на Софийския клонъ на Всебългарския сюзъ „Отца Пансия“, подпредседателъ на сюзъ „Обществена подкрепа“, членъ на Высшия съветъ на „Обществено подпомагане“ при Министерството на Вътрешнитѣ работи и Народното Здраве, председателъ на Комитета за постройка на български църковно-народенъ домъ въ Иерусалимъ и пр.; работи и въ областята на туризма.

Стойбикиятъ епископъ Кирилъ владѣе почти всички модерни езизи. Съ своитѣ ценни качества той тепърва има да обогати още повече съ добри и полезни дѣла нашия църковенъ и общественъ животъ.

Редакцията на „Църковенъ вестникъ“ пожелава Преосвещенному Кирилу здраве, сили и бодростъ на многа и многа дѣла!

Цененъ приносъ въ българската духовна книжнина.

„Църковенъ вестникъ“ (23. V. т. г.), въ отдалъ „Книги“, съобщилъ, че отъ края на май всѣки месецъ ще почне да излиза по една книга отъ „Разкази на една майка“, съчинение на княгиня Наталия Захарина, въ четири тома, около 100 голѣми печатни коли, въ 10 отдални книги — ще излиза подъ покровителството на Високопреосвещени Софийски митрополитъ Стефанъ.

Книга първа отъ туй съчинение, преведено на български отъ руския ржкописъ, е вече излѣзла отъ печатъ. Още преди две години азъ бѣхъ прочелъ първитѣ му два тома въ руския ржкописъ, а сега прочетохъ на български книга първа. Въпечатления ми отъ тоя голѣмъ трудъ на княгиня Захарина, въ който тя предава само действителни факти, преживѣни отъ нея, сѣ толкова разнообразни и силни, че не е възможно въ обикновена статия да се даде изчерпателенъ отивъ и достойна преценка за него. Страшната трагедия на великия руски народъ може да предаде само единъ русинъ, съ възхитението, даритѣ и способноститѣ на княгиня Захарина. Съчинението е посветено на всички скърбеши и оплаквани загубата на свои близки.

Княгиня Наталия Захарина (това не е сжщиятъ

име и фамилия на княгинята), преди да говори [за страшния погром на Русия, за настанването на болшевишката власт там], а за пълното съпрезвратности забъване на своето семейство изъ Съветския рай, предарително ни рисува картинно какъ се е подготвял той погром, какъ безбожието, следъ като завладѣло интелигенцията, постепенно заливало и простата работническа маса, какъ всичко взрѣло къмъ нечесие и нравствено разложение. Още следъ руско-японската война почнали бунтоветъ срѣдъ работниците и селяните, Русия — по-рано света — почнала да потъна въ грѣхове. Мнозина взели да чувствуватъ, какъ тя се люлея на краката си и какъ лесно може да падне и се разбие. Подвижниците-исповидци, които живѣли по монастирнитѣ и най-вѣрно чувствували пулса на упадъщата всѣки денъ духовенъ животъ на народа, открито говорѣли за приближаване се гнѣвъ Божи, за голѣмата беда, която ще сполети руската земя.

Княгинята-авторъ въ книгата *„Първа“* най-напредъ ни разказва за своето духовно прогледане и обновление, което ѝ помогнало да разбере истинския смисълъ на живота и правилно да глѣдува събитията. До смъртта на своя любимъ 10 годишенъ синъ, тя, срѣдъ радоститѣ на слънчевия животъ, изпитвала и не малки неприятности, но скръбъ, безпросветна скръбъ, не познавала. А когато загубила скъпата рожба, тя постепенно разбираше, че безъ скръбъ грѣшниятъ човѣкъ не може да премине полегото на живота. Вѣрята ѝ по-рано не била силна. Въ личния неинъ животъ постоянно имало раздвоеніе, като наклонѣтъ къмъ свѣтския животъ е било доста голѣмъ. Огнѣтъ къмъ небесното билъ къмъ загаснуване въ нея. Но въ възмине на любимото ѝ дете на небето Богъ ѝ посочилъ пътя — горното да търси, къмъ познание на небесния животъ да се стреми. Веднага следъ голѣмата загуба вражескитѣ нападения били тъй силни у нея и таки много изсушили душата ѝ, че тя изгубила способността и силата да се моли, почнала да се съмнява въ загробния животъ. Въ монастира, обаче, където веднага заминала по единъ неудържимъ стремежъ на душата си, тя много ясно разбрала отъ старецъ-подвижникъ, че нейното скѣпчиство скривнеше и взело на небето, за да обрне и тя сърцето си къмъ тамъ. Духовниятъ старецъ, между друго, ѝ казалъ: „Вне не сте загубили сина си, мило дете, а сте го намѣрили. Той сега ще минава отъ свѣтлина къмъ свѣтлина и ще се застѣва за васъ предъ Господа Бога. Хората се губятъ не на небето, а на земята, въ голѣмитѣ житейски бури. Ще дойде време, когато ще ви разберете и ще благодарите на Господа Бога, заедо и укрелъ нашия синъ. Богъ е любовъ и огнѣнъ, изгарилъ всичко. . . Четете Свещеното Писание, мислете възду прочетеното и се старайте да разберете, че Самъ Богъ ви е призвалъ: където е вашето скѣпчище, тамъ е и сърцето ви“.

У авторката настѣпилъ голѣмъ преломъ. Тя се предала на четене книги съ духовно съдържание, на изучаване Светото Писание, на узнаване волята Божия. Ходила по много монастири, удостоила се съ съветитѣ на бележити духовни старици. Тя я научили, че всѣки човѣкъ се издига по една духовна стѣла отъ земята къмъ Бога, че тя е стѣпала на първото стѣпало на! тая стѣла, че не трѣбва да се отпусна, а да се държи заравно, като се мчи да се изкачи и по останалитѣ стѣпала. Постепенно тя разбрала, че Богъ съ безграничното Си милосърдие и чрезъ огъня на изпитанията и страданията преиства човѣшката душа и съ това ѝ дава възможностъ да се развие за нови и дивни постижения. Минала вече презъ огъня на изпитанията и обноена духовно, авторката се обръща къмъ родителитѣ съ следнитѣ си думи: „Скъпи майки и бащи, които сте загубили деца, възбихъ искала да ви пригърна всички, бихъ искала всички

ви да утегна и съ всички бихъ искала да плача, но не съ съзли на скръбъ, а съ радостни съзли на обща любовъ, надежда и вѣра!“

Цѣлото съчинение „Разкази на една майка“ е написано твърде уязвѣтелно. Книгата *„Първа“* е прелена на خوبъ български езикъ, както изгледа, отъ лице, добре знаеще и двата езика. Разказитѣ на княгиня Захарина сж единъ отъ другъ по-интересни, по-трогателни, по-поучителни. Въ книгата първа читателтъ ще види какви свѣтлинки е имало въ Русия, какви свети подвижници, колко много свети обители, които като прохладни оазиси произличали измѣнитѣ въ житейския пекъ души да се освежатъ. Който иска да има ясно понятие — шо е покаяние, исповѣдъ и причастение, нека прочете на стр. 143—144 чуднитѣ и многозначителни думи, които Оптинскитѣ старецъ казалъ на изповѣдашитѣ се предъ него богомолци. А който иска да види жива картина на туй, какъ безбожието се е ширѣло въ рускитѣ училища, какъ постепенно то удавало тамъ духовнитѣ семеи, хвърлени въ сърцата на децата всички отъ родителитѣ имъ, какъ безбожната интелигенция обезвѣрявала и работническата маса, нека прочете на стр. 109—114 трогателния разговоръ, който авторката е водела въ дамската кафляна на Ярославската гара въ Москва съ декуришата прислужница.

Отъ всичко се вижда, че авторката княгиня Захарина е високо просвѣтена госпожица, която, следъ като твърде много страдала, чрезъ възблочаване въ словото Божие е постигнала прозрѣние, при помощта на което обхваща дълбоко и ясно духовнитѣ въпроси като който бележитъ богословъ. При четене на нейнитѣ „Разкази“, въ които се говори за чудесата, вършени въ рускитѣ свети обители така обилно, както въ времето на Христа, възрушитѣ засила ослабналата си вѣра, а у безбожника отново се запала угасналото въ него кандилце на вѣрата. Затова именно туй хубаво и художествено написано съчинение, което вече се превеждало и на английски, съ радостъ и благодарностъ трѣбва да се пострѣше — като единъ твърде цененъ приносъ въ съзвѣздането отъ тоя родъ съчинения наша духовна книжнина.

Хр. Поповъ.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Едно пояснение.

Въ в. „Слово“ отъ 13 того, брой 4207, е помѣстена статия отъ † Варненския и Преславския Синодъ подъ заглавие: „Отговоръти ни“. Въ тая статия, между другитѣ невѣроятни ища, има и единъ пасажъ, който гласи: „Конгресиститѣ—свещеници намѣрили за добре да взематъ въ внимание едно разумно и справедливо предложение, направено отъ едного помежду имъ да помолитъ Намѣстникъ-Председателя да прикажи всички архiereи да се произнесатъ по въпроса за възвѣдането на гражданския бракъ въ България, за да се узнае, кой на какво мнение е. Обаче, съобщено това на Намѣстникъ-Председателя, не било прието. Видинскитѣ митрополитъ г. Неофитъ казалъ, че Св. Синодъ представлявалъ цѣлата Българска църква и нѣмавало нужда да се знае, кой отъ архiereитѣ на какво мнение е“.

На Канцеларията на Св. Синодъ е възложено да съобщи, че цѣлитъ тоя пасажъ съдържа *измислици*. На Високоспросвѣщения Намѣстникъ-Председатель на Св. Синодъ не е известно конгресиститѣ—свещеници да сж *измислили* рѣшене да го молитъ да прикажи всички архiereи да си дадатъ мнението по въпроса за въз-

жеждането на гражданския брак. Подобно желание на конгресистите не е *свободявано* на Намѣстникъ-Председателя. Следователно, той не е могъл да се произнася по него. Впрочемъ, Св. Синодъ не е могъл да допусне, че ще има български архирей, който да отрече тайнството на църковния брак, та да има нужда да ги пита по този въпрос. Не допуска, че и Високопресвещеният Варненски и Прелаския митрополитъ може да бъде за граждански бракъ. Въ този смисъл е предаденъ на свещеницитъ-конгресисти разговоръ на Намѣстникъ-Председателя съ високопоставеното лице, за което става дума въ статията на Високопресвещения св. Варненски и Прелаския Синодъ. Тъй че за тази статия е дала поводъ една непротивна измислица.

Отъ канцеларията.

Закриване на лѣтната синодална сесия. На 10 т. м. Св. Синодъ преустанови заседанията на своята лѣтна сесия. Зимната сесия ще бъде открита на 20 октомври т. г.

Новъ началникъ на културно-просвѣтното отдѣление. Св. Синодъ е назначилъ за началникъ на Културно-просвѣтното отдѣление при Св. Синодъ Негово Високопреподобие Архимандритъ Флавианъ, сегашенъ игуменъ на св. Рилска обителъ.

Промѣни въ учителския персоналъ на Духовнитѣ семинарии. Св. Синодъ е направилъ следнитѣ промѣни за излата 1936/1937 учебна година въ учителския персоналъ на Духовнитѣ семинарии:

Софийска духовна семинария: Освобождава се отъ длъжността Негово Пресвещенство Траянополскиятъ епископъ г. Антипъ, ректоръ на семинарията, който се назначава епископъ за инспекция и поръчки при канцеларията на Св. Синодъ.

Освобождаватъ се отъ длъжността сжко Иеромонахъ Николай, учителъ-възпитателъ, и Иеромонахъ Партений, учителъ-ефимери и библиотекаръ, понеже се превеждатъ на други служби по църковното ведомство.

Назначава се за ректоръ на семинарията Негово Пресвещенство св. Смоленскиятъ епископъ г. Евлогий, сегашенъ такъвъ на Пловдивската дух. семинария.

Преназначава се сегашниятъ учителъ-възпитателъ иеромонахъ Методий за учителъ-ефимери и библиотекаръ, който ще бъде ржкоположенъ въ иеромонашески чинъ.

Назначава се за учителъ-възпитатели Бориславъ Свракоу, свършилъ Богословския факултетъ въ гр. Кичинево, сега секретаръ на св. Рилска обителъ, и Михаилъ Милушевъ, свършилъ Богословския факултетъ при Държавния университетъ.

Пловдивска дух. семинария: Освобождава се отъ длъжността учителъ-ефимери и библиотекаръ Архимандритъ Никодимъ, понеже преминава на служба въ друго църковно учреждение.

Назначава се за ректоръ Негово Високопреподобие Архимандритъ Климентъ, сегашенъ началникъ на Културно-просвѣтното отдѣление при Св. Синодъ.

За учителъ-ефимери и библиотекаръ се назначава иеромонахъ Тихонъ, сегашенъ учителъ-възпитателъ. На мѣстото на последния се назначава Константинъ Цвѣтковъ, свършилъ тая година Богословския факултетъ при Държавния университетъ.

Нови игумени на Рилския и Бачковския манастири. Св. Синодъ е назначилъ Негово Високопреподобие Архимандритъ Климентъ (Яневъ), игуменъ на Бачковския манастиръ, за такъвъ на Рилския манастиръ.

А за игуменъ пъкъ на Бачковския манастиръ е назначенъ Негово Пресвещенство св. Брашцикиятъ епископъ г. Максимъ.

Назначени протосингели. Св. Синодъ е одоб-

рилъ назначението на следнитѣ лица за протосингели на св. Митрополи:

Негово Високопреподобие Архимандритъ Никодимъ, учителъ-ефимери и библиотекаръ въ Пловдивска дух. семинария, за протосингелъ на св. Пловдивска Митрополия.

Негово Високопреподобие Архимандритъ Филаретъ, протосингелъ на св. Невроковска Митрополия, за такъвъ на св. Софийска Митрополия.

Негово Всепреподобие Иеромонахъ Николай, учителъ-възпитателъ въ Соф. дух. семинария, за протосингелъ на св. Врачанска Митрополия.

Негово Всепреподобие Иеромонахъ Партений, учителъ-ефимери и библиотекаръ въ Соф. дух. семинария, за протосингелъ на св. Невроковска Митрополия.

Негово Всепреподобие Иеромонахъ Игнатий, свещеносудиятъ на българитѣ въ гр. Мишкоциъ, Унгария, за протосингелъ на св. Славенска Митрополия.

Новъ секретаръ на св. Рилска обителъ. Св. Синодъ е назначилъ за секретаръ на св. Рилска обителъ Богомиръ п. Ивановъ, свършилъ тая година Богословския факултетъ въ София.

Отпуснати стипендии за следване въ Богословския факултетъ. Св. Синодъ е отпусналъ по цѣла стипендия за следване въ Богословския факултетъ при Държавния университетъ на Димитровъ Кръстю Цвѣтковъ, свършилъ пръвъ по успѣхъ презъ текущата учебна година курса на Софийската духовна семинария, и на Ненчевъ Ненчо Примоу, свършилъ сжко пръвъ по успѣхъ презъ текущата учебна година курса на Пловдивската духовна семинария.

Отпуснати стипендии на ученици въ Духовнитѣ семинарии. По ходатайството на учителскитѣ съвети, Св. Синодъ е отпусналъ по половинъ стипендия на следнитѣ ученици:

Софийска духовна семинария: 1) Пендовъ Георги Богдановъ, отъ IV класъ, 2) Геновъ Геню Ивановъ, отъ III кл., и цѣла стипендия на Димитровъ Михаилъ Пеновъ, отъ I класъ.

Пловдивска дух. семинария: 1) Диновски Тодоръ Стоевъ, отъ I кл.; 2) Поповъ Атанасъ Георгиевъ, I кл.; 3) Голъмански Василъ Димитровъ, II кл.; 4) Ласкаловъ Гани Николовъ, III кл.; и 5) Шивачевъ Крумъ Петровъ, III класъ.

Пенсионирани свещеници Св. Синодъ е разрешилъ да бъдатъ освобождени отъ еиорийска служба, съ право на пенсионирание, следнитѣ свещенослужители:

1) Протоиерей Славъ Колевъ отъ гр. Свиленградъ; 2) Протоиерей Тодоръ п. Петковъ отъ гр. Севлиево; 3) Свещеникъ Младенъ Поповъ отъ с. Габровница, Фердинандско; 4) Свещеникъ Тодоръ Николовъ отъ с. Доброславци, Софийско.

Окржнжо № 4453 отъ 23 юний 1936 год на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: По издаване „Правникътъ за счетоводството на църковнитѣ учреждения, подведомствени на Св. Синодъ на българската църква“.

Ваше Високопресвещенство,

Въ „Държавенъ вестникъ“ брой 137 отъ 23 юний 1936 г. е публикуванъ „Правникътъ за счетоводството на църковнитѣ учреждения, подведомствени на Св. Синодъ на Българската Църква“, нареджено одобренъ отъ Св. Синодъ, Министерството на Финанситѣ, Върховната Сѣмътна Палата и утвърденъ съ Царски Указъ № 140 отъ 8 юний 1936 година.

Нуждата да се уреди окончателно финансовата и стопанска дѣйностъ на Църквата въ контролно, счетоводно и отчетно отношение бѣ повелителна. Това вече

напълно е постигнато съ „Правилника за произвеждане ревизии на епархийските църковни учреждения от ревизоритѣ при епархинтѣ“ и „Правилника за счетоводството на църковнитѣ учреждения, подведомствени на Св. Синодъ на Българската църква“.

Службата на ревизоритѣ при епархинтѣ, облечени въ правата на финансови инспектори, и службата на отчетниците и помощния персоналъ по всички църковни учреждения, подведомствени на Св. Синодъ на Българската Църква, е напълно определена. Остава ревизоритѣ и отчетниците да изпълняватъ за напредъ най-добросъвестно служебнитѣ си задължения, като иматъ за неотложно ръководство налжанията и разпореденията, дадени съ правилницитѣ.

Като Ви съобщаваме, Ваше Високопреосвещенство, че отъ 23 м. м., денятъ на публикуванетоъ въ „Държавен вестникъ“, „Правилникътъ за счетоводството на църковнитѣ учреждения, подведомствени на Св. Синодъ на Българската Църква“ влиза въ сила и че „Правилникътъ за счетоводството на епархийските духовни съвети отъ 1919 година и всички други правилници, наредби, окръжни и разпоредения, които противоречатъ на новия Правилникъ, се отминаятъ, възлагаме Ви да следите за точното приложение на Правилника и да дадете пълно съдействие на отчетниците и помощния персоналъ въ богоспасемата Ви епархия за полезното изпълнение на тѣхната тѣм много отговорна служба.

Наредено е Правилникътъ да бъде отпечатанъ ведно съ всички образци и формулири тържани книжа, бюджетни бланки, ведомости, сѣтко-разписки, формулири по отчитане църковнитѣ учреждения, счетоводни книги и книжа въ 4,000 екземпляри брошури и въ едно скоро време ще Ви се изпратятъ.

Съгласно Правилника и по решение на Св. Синодъ, за да се уеднакви частъ по-скоро счетоводната и отчетна служба на всички църковни учреждения, подведомствени на Св. Синодъ на Българската Църква, всички образци счетоводни книги и книжа, показани въ Правилника, ще бъдатъ отпечатани отъ Св. Синодъ и своевременно разпратени на епархийските духовни съвети за предаване на църковнитѣ учреждения, така че отъ 1 юния 1937 г. цялата финансова и стопанска дейностъ на Църквата въ счетоводно и отчетно отношение ще бъде напълнена точно по Правилника.

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† Видинский Неофитъ.

БЕЛЕЖКИ и ОТЗИВИ

Свещ. Василий Яковъ се замова да отговори на следнитѣ въпроси:

1) Вѣрно ли е, че неговиятъ вестникъ „Православна дума“ се връща отъ мнозина съ най-обидни за редактора бележки?

2) Вѣрно ли е, че той постоянно се занимава съ уважаванитѣ отъ всички граждани на гр. Търговище свещеници, неговии събратя, о. Миронъ и о. Саяа, и ги тревожи недостойно даже въ храма, презъ време на богослужението?

3) Вѣрно ли е, че интелигентнитѣ членове на неговото православно християнско братство сж напуснали братството и въ него сж останали само тѣколко библички?

4) Вѣрно ли е, че честичко захвърля даденото му

възнаграждение за извършена работа, поради това, че го смѣта за недостатъчно?

5) Вѣрно ли е, че не се е съгласявалъ да отбѣ единтъ покойникъ отъ с. Стража, защото не му дади крина жито?

Свещеници отъ Варненска епархия.

КНИГИ.

Протоиерей Василий Липчевъ. *Наръжнички на православна християнски съ кратки молитвеники. Издание на Пловдивското свещеническо братство.* Стр. 64. Цена 6 лева. Хубава, спретнато издадена, прекарно написана и мѣдро подредена книга—истински наръжнички за всички християнчици. Достава се отъ Пловдивското епархийско свещеническо братство. За 10 и повече екземпляра се прави 20¹/₄ отстъпка.

Климентъ Рилецъ. *Старокатолицизмъ, неговата история и въручение. Издание на сп. „Православен мисионеръ“.* Пловдивъ 1936 г., стр. 157, цена 30 лева. Авторътъ е проучилъ старокатолическото движение внимателно, въ неговото огнище. Използувалъ е много източници и авторитетни пособия. Трудътъ му заслужава награда: книгата му да се разпространи широко.

Добре е въ бъдеще редакторитѣ на „Православен мисионеръ“ да се погрижатъ да пишатъ на чистъ и правиленъ български езикъ.

Н. Г.

I У насъ.

Заминаване на Н. В. Царя за чужбина.

На 9 т. м. Негово Величество Царятъ, придруженъ отъ малка свита, замина за Италия, дето ще бъде за кратко време гостъ на италианското кралско семейство.

На гарата Негово Величество бѣ изпратенъ отъ Н. Ц. В. князъ Кирилъ, министъръ-председателя г. Кюсевазовъ, военни министъръ г. ген. Луковъ и др. официални лица.

Ръкоположение въ епископски чинъ. Минялата недѣля, на 12 т. м., въ деня на св. ап. Петъръ и Павелъ, за многолюдна усрѣна и предана служба на св. ни Църква, по решение на Св. Синодъ, бѣ ръкоположенъ въ епископски чинъ, съ титлата *Стобийски епископъ*, Негово Високопреподобие Архимандритъ Кирилъ, секретаръ на Св. Синодъ, Ръкоположенето бѣ извършено въ храма-памятникъ „Св. Александъръ Невски“ отъ Тѣхни Високи Преосвещенства Синодальнитѣ митрополити св. Видинския г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Софийския г. Стефанъ, св. Самуелския г. Иларионъ и св. Врчанския г. Пансий, Тѣхни Високи Преосвещенства митрополититѣ св. Неврокопския г. Борисъ и св. Търновския г. Софроний, Тѣхни Преосвещенства епископитѣ св. Смоленския г. Евлогий, св. Тракополския г. Антимъ и св. Знеполския г. св. Йосифъ, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преодо-

добия Архимандрити Климентъ и Филаретъ и голѣмъ брой свещеници и дякоци.

Присъжествуваха въ църквата много роднини, приятели, познати и почитатели на новорядкоположения епископъ и хляженъ народъ.

Въ края на св. Литургия Негово Преосвещенство св. Стобийскиятъ Епископъ г. Кирилъ бѣ присъжествуванъ отъ страна на Св. Синодъ отъ Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя съ извънредно съдържателна и топла речъ, което печатаме на уводно мѣсто.

На тая бащинска сърдечна речъ Преосвещенъ Кирилъ отговори съ дълбока по съдържанието и прониклива съ силна въра и послушание речъ, която даваме на друго мѣсто.

Заминали Синодални Митрополити. На 12 т. м. вечерта отпътува за престоления си градъ Негово Високопреосвещенство св. Владискиятъ митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председатель на Св. Синодъ.

А на 13 и 18 с. м. си заминаха и Тѣхни Високопреосвещенства св. Сивненскиятъ митрополитъ г. Изаиронъ и св. Врачанскиятъ г. Паисий.

Пристигнали Митрополити. На 14 т. м. пристигнаха въ столицата Тѣхни Високи Преосвещенства Митрополити г. св. Ст.-Загорскиятъ г. Павелъ и св. Доростолскиятъ и Червенски г. Михаилъ.

Заминаване на Смоленския епископъ. На 13 т. м. си отпътува за Пловдивъ Негово Преосвещенство св. Смоленскиятъ епископъ г. Евлогий, ректоръ на Пловдивската духовна семинария.

Благодарност. Негово Високопреосвещенство Ст.-Загорскиятъ Митрополитъ Павелъ сърдечно благодарна на всички, които сж имали добрината да го поздравятъ за имения му день.

Оставката на нашия редакторъ. Не веднажъ настояхъ редакторъ г. проф. Д. Дюлгероу е молялъ Св. Синодъ да го освободи отъ редактирането на „Църковенъ вестникъ“ и сп. „Духовна култура“. Преди около единъ месецъ г. проф. Дюлгероу поднесе и писмено оставката си. Св. Синодъ е приелъ оставката на редактора г. проф. Дюлгероу и е решилъ да му се изкаже благодарностъ за досегашната му предана работа по умѣлото редактиране на Синодалния органъ „Църковенъ вестникъ“ и сп. „Духовна култура“, въ които той, въ продължение само на нѣколко години, внесе голѣми подобрения.

Новъ кабинетъ. На 4 т. м. министъръ-председателъ г. Кюсеяновъ поднесе на Негово Величество Царя оставката на кабинета, която бѣ приета.

Негово Величество натовари г. Кюсеяновъ да състави новъ кабинетъ. Още същия день г. Кюсеяновъ състави ново правителство, което има следния съставъ: Министъръ-председателъ и министъръ на външнитъ работи и на изповѣданията — г. Георги Кюсеяновъ. Министъръ на вътрешнитъ работи и народното здраве — г. Иванъ Красноски, председателъ на Върховната сѣбна палата.

Министъръ на народното просвѣщение — г. проф. Д. Михайловъ, бившъ министъръ на търговията.

Министъръ на правосъдието г. Анг. Карабозовъ, председателъ на Върховния касационенъ съдъ и бившъ м-ръ на правосъдието.

Министъръ на финансите г. Кирилъ Гуневъ.

Министъръ на войната г. генералъ Хр. Луковъ.

Министъръ на търговията, промишлеността и труда г. Д. Вълчевъ.

Министъръ на земедѣлнето г. Ради Василевъ, управителъ на Б. З. К. банка.

Министъръ на благоустройството г. ниж. Спасъ Ганевъ.

Министъръ на желѣзницитъ г. Тодоръ Кожухаровъ

бившъ министъръ на желѣзницитъ, директоръ на в-къ „Слово“.

Въ състава на новото правителство участвуватъ следнитъ министри отъ бившия кабинетъ: г. г. Кюсеяновъ, генералъ Луковъ, К. Гуневъ, Спасъ Ганевъ и Д. Вълчевъ.

Следъ първото заседание на новия кабинетъ, правителството публикува следната декларация:

„Правителството, на което Н. В. Царьтъ благоволи да повѣри управлението на страната, се продължава неуколно външната политика на предшестващото правителство: привържатието къмъ Обществото на народитъ, сближение съ Югославия, миръ, разбирателство и сърдечно сътрудничество съ съседнитъ на България страни и приятелски отношения съ всички държави.

Програма за вътрешната политика на правителството ще бжде историческия манифестъ на Н. В. Царя отъ 21 априлъ миналата година.

Въ изпълнението на тая програма, правителство ще употребѣи всички усилия и възможни срѣства, за да съживява стопанския животъ на страната и да облекчава и подкрепя икономически слабитъ.

Решено е да доведе въ най близко време пълно нормализиране на положението въ страната и продължаванъ усилията на досегашния кабинетъ — да подготви условията за приличане народа въ управлението, правителството ще произведе презъ втората половина на месецъ октомврий т. г. свободни законодателни избори“.

Нова учебна програма на Духовнитъ семинарии. Презъ изтеклата лѣтна сесия Св. Синодъ, междо другото, прече *новата учебна програма* на духовнитъ семинарии, която се въвежда отъ идната учебна година. При изработването на последната сж се имали две нѣща предъ видъ: първо, да се облекчатъ възпитаницитъ на Семинарията, като се освободи програмата отъ всичко онова, което е второстепенно и само обременява паметята, и 2, да се нагоди къмъ новитъ нужди и задачи на Църквата. Комисията е имала на рѣка и програмитъ на духовнитъ у-ща въ Русия, Гърция, Сърбия и Ромъния. Усвещени сж нѣкои добри нѣща отъ тѣхъ. Предвиждатъ се два нови предмета — Мисонерство (въ който се застъпва мислата на Църквата въобще, а не само Обличително богословие) и Гражданско учение; разширява се материалътъ по Пастирско богословие (отдѣлъ „Пастирско душепечечение“ и Методиката на религиозното обучение (катехетика). Въ различие отъ старата, въ новата програма е засилена практическата работа. Предвиждатъ се часове за хоспитиране и практика по Пастирско богословие, Омилетика, Мисонерство и методика на религиозното обучение. За да могатъ възпитаницитъ на духовнитъ семинарии още като ученици да взематъ участие въ духовния животъ на Църквата и да се приобщатъ къмъ усилията на църковнитъ пастистри, въ София и въ Пловдивъ ще се създадатъ образцови въ всѣко отношение енории (както има образцови училища — прогимназии и гимназии), съ добре уредени православни християнски братства и ученически християнски дружества, въ които тѣхъ ще иматъ възможностъ на практика да прилагатъ придобивнитъ въ Семинарията знание и умение по пастирско-богословскитъ дисциплини.

За да се видятъ на практика резултатитъ отъ новата учебна програма, въ края на учебната година ректоритъ на семинариитъ ще дадатъ подробни доклади по нейното едногодишно приложение и следъ това тя ще бжде окончателно одобрена отъ Св. Синодъ.

Годявка. Приятно ни е да съобщимъ, че о. протонеря Константинъ Кожухаровъ, ред. на я. „Пастирско дѣло“, е стодялъ дъщеря си Мария за г. Стефанъ Д. Бабаанитъ отъ с. Рилъ, Дунишко, студентъ отъ Богословския факултетъ. — Честито!

Редационни. Съ този брой „Църковенъ вестникъ“ ще бъде въ ваканция. Илиянътъ брой ще излезе къмъ 15 септемврий т. г.

Обявлението за приемане ученици за презъ идната 1936/37 учебна година въ Софийската и Пловдивската духовна семинарии е помѣстено на последната страница въ този брой на „Църковенъ вестникъ“.

За подробности и справки интересувалитъ да се отнасятъ до управлението на същитъ семинарии.

II. Въ чужбина

Александрийската църква. *Превъзходство на гръцкия духъ.* Подъ това заглавие „Пантеносъ“ (11. VI), органъ на Александрийската патриаршия, пише следното:

„Дълбокоучениятъ професоръ по гръцка филология въ Софийския университетъ г. Балабановъ въ една своя сказка, държана недавно въ столицата на България, за старитъ гръци и за българитъ, възхвалявалъ свободолюбивия гръцки духъ, като подчерталъ, че всички първи деца за българската свобода почерпили възхищение отъ гръцкото училище и гръцката църква. Презъ всичкото време, когато робскитъ яремъ е тежалъ надъ българитъ и другитъ балкански народи, гръцкото училище и църква служели като развяснител, дето се отглеждала идеята за свобода въ съвѣстия на поробенитъ, безъ никакви явни цели за претовпяване на тия народи. Въ туй собствено се заключава и превъзходството на гръцката култура въ сравнение съ външно блъскавата култура на другитъ народи. Гръцката култура прѣскаше навсякъде изобилно свѣтлината на гръцката идея и вдвѣхаше най-благородни идеали, а културата на другитъ потопяваше въ дълбокъ мракъ народитъ, на които тя противъ волята имъ се наложи.“

Това е вѣрно. Но туй бѣ въ миналото, въ твърде далечното минало. А въ близкото минало и днесъ съвсемъ не е това. Може ли „Пантеносъ“ да каже, че и днесъ гръцката култура, чрезъ гръцкото училище и църква упражнява същото влияние надъ народитъ, на които тя противъ волята имъ се наложи? Не. Гръцкото училище и гръцката църква днесъ не скрито, а явно сж си поставили цель да претопятъ тия народи.

Скроненъ дарителъ. Споредъ „Пантеносъ“, единъ благочестивъ християнинъ, скритъ подъ анонимъ, направилъ на Н. Блаженство новия Александрийски патриархъ Николай едно скъпоценно и художествена работа архиепископ египетски. „Тоя благочестивъ християнинъ, пише „Пантеносъ“, заслужава двойна благодарностъ — за благочестие то си и за скромността си“.

Еладската църква. *Уреждане на старокалендарския въпросъ.* Споредъ атинскитъ вестници, Негово Блаженство Атинскитъ архиепископъ недавно посетилъ министра на просвѣтата г. Луарисъ, съ които развилъ мисли по главнитъ църковни въпроси и по уреждане на старокалендарския въпросъ. Постигнато било съгласие по начало — да се избѣгне признаването на старокалендаритъ като малцинство, което, споредъ Атинския архиепископъ, възлиза до 70 хиляди, и да имъ се забрани да се ползуватъ отъ свои свещеници, особено отъ низвергнати, както и ржкополагането на нови такъва. Въистото туй, да имъ се позволи нататъжъ да се черкуватъ въ всички храмоуе на кралството, като се обръщатъ обаче за всичко къмъ каноническитъ свещеници на църквитъ. Разгледанъ билъ сжщо и въпросъ за дейността на низвергнатитъ старокалендарски предцини митрополити и било взето решение да се взематъ мѣрки за спирането ѝ.

Законопроектъ за чуждитъ пропаганди. „Пантеносъ“ се научава отъ Атина, че директорътъ на въ-

произвѣданията въ министерството на просвѣтата изработилъ законопроектъ, по силата на който преследването на чуждитъ прозелитични пропаганди щѣло да стане силно и успѣшно. Въ законопроекта се давало точно определѣние и тълкуване на понятията „прозелитизъмъ“ и „религиозна тръковностъ“, понеже било забелязано, че пропагандаторитъ много пакти замѣгвали тия понятия и злоупотребявали съ тѣхъ. Съ особенъ членъ въ законопроекта се определѣло, че прозелитизъмъ не е само насилническитъ опитъ или чрезъ измама старане да се промѣни въроизповѣдането у едно лице, но и старането да се промѣнятъ религиознитъ убеждения чрезъ постоянно уговаряне и чрезъ злоупотребяване съ човѣколюбивото къмъ бедни хора. Чрезъ законопроекта се предвиждало, щото въ чуждитъ училища и религиозни учреждения да се намиса по административенъ редъ съответнага служба при министерството на просвѣтата при всѣко назиме или прозелитична дейностъ, като налага и съответни санкции, безъ да прибѣга за това до сждициата. Освенъ това, определѣло се, че всѣка книга съ чуждо върочение или чужда секта, за да се разпространя въ Гърция, трѣбва да има на външната си корица съ голъми букви отпечатани думитъ, отъ които да се вижда каква е тя.

Обявление № 4987. Изгубено е кръщелното свидетелство № 60 отъ 26. VI. 1934 г., издадено отъ Варненската и Преславска Митрополия на Никола Димитровъ Николовъ отъ гр. Бургасъ. Да се счита невалидно.
гр. Варна, 6. VII. 1936 г.

1-201-1

Отъ Митрополията.

Бачковска св. Обителъ „Св. Богородица“.

Обявление № 860. Обявява се на заинтересованитъ, че на 27 юлий 1936 година, отъ 15 до 17 часа, въ Асеновоградското даянско управление ще се произведе търгъ съ една конкуренция за отдаване подъ наемъ, за срокъ отъ една година, манастирската мелица „Кавалийската“ при с. Казаново. Първоначална наемна цена 24,000 лева. Залогъ правоуачиене тѣрза 2,400 лева въ бивново удостоверение или пари. Тържнитъ книга се виждатъ въ управлението на манастиря — мѣстоа Асеновоградъ. Всички разности: герба, публикация и други сж за смѣтла на наемателя.

Асеновоградъ, 8. VII. 1936 год.

1-102-1

Отъ манастирското управление.

Троянско църковно настоятелство.

Настоятелството обявява конкурсъ съ 3 премини: 1,500, 1,000 и 500 лева за изработване планъ за изографисане църквата изжтрѣ. Стойността на предпритието е 9,000 лева. Поемнитъ условия могатъ да се виждатъ всѣки денъ въ канцелярията ѝ.

Срокътъ за представяне е 9 августъ т. г., 4 часа после обѣдъ. Конкуренцитъ трѣбва да представятъ удостоверение отъ Св. Синодъ правоуачиене, 24.

гр. Троянъ, 6 юлий 1936 г.

1-204-1

Отъ настоятелството.

Братъ Г. Алексиеви — Камбанодѣяри

ул. „Ломска“ № 1, до църквата „Св. Спасъ“.

Въ магазина ни винаги има голѣвъ изборъ камбани и свѣщници. Цени намалени. Искайте безплатно каталога ни!

Църковно настоятелство при храма „Св. В. М. Георгий“ въ с. Любенова-Махала, околия Ново-Загорска.

Обявление № 15. На 16 августъ 1936 година отъ 9—12 часа въ църковната канцелярия ще се произведе търгъ съ една конкуренция за отдаване подъ наемъ за срокъ две години, считано отъ 1 септемврий 1936 до 1 септемврий 1938 година три жвса църковни ниви Любеново—Махленско землище отъ 418 д.

Първоначална оценка 30 лв. на декаръ годишно залогъ 10%. Закона за Б. О. П. е задължителенъ. Поемнитъ условия сж на разположение всѣки денъ. Публикацията е за смѣтла на наемателятъ.

С. Люб. Махала

1. VII 1936 год.

Отъ Настоятелството

1-205-1

Софийска и Пловдивска духовни семинарии.

Обявление.

Приемнитѣ конкурсни изпити въ Софийската и Пловдивската духовни семинарии ще започнатъ на 2, поправителнитѣ — на 12, а зрѣлостнитѣ — на 17 септемврий т. г. Учебната година ще почне точно на 15 септемврий, когато всички ученици трѣбва да бждатъ непремѣнно въ Семинарията.

Въ I класъ ще се приематъ въ Софийската духовна семинария 70 ученика, а въ Пловдивската духовна семинария — 60 ученика, свършили редовно трети прогимназиаленъ класъ най-малко съ добъръ (4) успѣхъ и примѣрно поведение.

Всѣки кандидатъ, който желае да постъпи въ Семинарията, подава на името на Ректора, най-късно до 25 августъ, необгербвано заявление, написано собственоръчно и придружено съ следнитѣ документи: 1. училищно свидетелство, 2. свидетелство за св. кръщение, 3. медицинско свидетелство и 4. писмена декларация (обгербвана съ три лева) отъ родителитѣ или настойницитѣ, че той ще може да се издържа презъ цѣлия 6-годишенъ курсъ на Семинарията. Въ Семинарията не се приематъ ученици по-възрастни отъ 17 години, или съ намалено поведение, или пъкъ незавършили редовно прогимназиаленъ курсъ съ добъръ (4) успѣхъ.

Всички новопостъпващи ученици, безъ изключение, държатъ (по програмата на прогимназиитѣ) приеменъ конкурсенъ изпитъ: *писменъ* — по български и аритметика и *устенъ* — по свещена история (ветхи и нови заветъ), катихизисъ, пѣние и славянски прочитъ.

Не се приематъ въ Семинарията ученици, които сж лишени отъ музикаленъ слухъ и не могатъ да пѣятъ.

Забележка. По пѣние се изпитва гласътъ и слухътъ на кандидата чрезъ изпѣване на нѣкоя църковна или училищна пѣсенъ, а по славянски прочитъ се изисква отъ кандидата да е упражненъ свободно да чете шестопсалмието и първитѣ 6 глави на светото евангелие отъ Матей.

Всички ученици живѣятъ въ пансионъ и плащатъ 8,200 лева годишно пансионска и училищна такса, внасяна на два пѣти: 4,200 лева въ началото на учебната година и 4,000 лева веднага следъ Коледната ваканция. Всички новопостъпващи ученици (и стипендианти и самоподържници) внасятъ при постъпванетоъ свръхъ таксата още по 2,000 лева за обзавеждане. Новопостъпващитѣ ученици — и самоподържници и стипендианти — внасятъ още по 1,500 лева за формено облекло. Въ пансиона ученицитѣ се ползуватъ отъ квартира, храна, освѣтление, отопление и пране, а долни дрехи: 4 ризи, 4 гащи, 4 кърпи за лице, 6 кърпи за носъ, 6 чифта чорапи, здрави черни обуца, чаршафи (4), калъфи (4), учебници и други помагала си набавятъ сами.

За настъпващата 1936/1937 учебна година се отпускатъ за Софийската духовна семинария 4 цѣли и 4 половинъ стипендии, а за Пловдивската — 2 цѣли и 5 половинъ стипендии, които ще се дадатъ на бедни ученици, показали най-добъръ успѣхъ при конкурсния изпитъ. Такива ученици трѣбва да представятъ, при другитѣ документи, и свидетелство за бедностъ отъ общината, завѣрено отъ околийското управление.

Курсътъ на семинариитѣ е 6-годишенъ — съ една година по-дълъгъ отъ курса на другитѣ срѣдни учебни заведения у насъ.

Въ Духовнитѣ семинарии ученицитѣ получаватъ солидно образование, добро възпитание и се приучаватъ на редъ и дисциплина.

Всички ученици, безъ изключение, отъ II до VI класъ включително — и стипендианти и самоподържници — внасятъ въ началото на учебната година по 200 лв. за бѣло за леглото.

Ученицитѣ пъкъ отъ III и V класове внасятъ задължително въ началото на учебната година, освенъ пансионската си такса, и по 950 лв. за *ново* формено облекло. Въ Семинарията нѣма да бжде допуснатъ никои ученикъ, който не донесе всички необходими вещи и не внесе напълно опредѣления размѣръ отъ пансионската такса и другитѣ вноски.

Ако нѣкой ученикъ не се яви въ началото на учебната година въ пансиона, или не бжде допуснатъ, поради невнасяне таксата си, ще се счита за доброволно напусналъ.

София, 10 юлий 1936 год.

ОТЪ РЕКТОРАТИТЪ,